

Arrest

nr. 227 078 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Koerdische origine afkomstig uit Urmiyeh, provincie West-Azerbeidzjan. Op 21/06/1396 (Perzische tijdsrekening, stemt overeen in de westerse tijdsrekening met 12/9/2017) kreeg u een oproep van uw oom T. G. (...). Hij vroeg u of hij uw auto mocht gebruiken om naar een huwelijksfeest te gaan. U stond dit toe. Een aantal uren nadat uw oom de auto was komen halen, rond 11 uur 's avonds, belde hij u opnieuw op. Hij zei u onmiddellijk uw woning te

verlaten en klonk erg opgejaagd. U maakte uw vader wakker om te vragen wat u moest doen. Uw vader spoorde u aan een taxi te pakken en naar uw neef, N. (...), ook wel S. (...) genoemd, te gaan, die in het dorp Mawana woont. U kwam daar aan rond 1 uur 's nachts. De dag nadien belde u uw echtgenote, maar zij haakte meteen in. Uw neef ging informeren bij u thuis wat er gaande was. Toen uw neef een paar uren later terugkwam, zei hij u dat u uw telefoon niet meer mocht gebruiken. De Ettelaat (ministerie van informatie) was binnengevallen bij u thuis. Een USB-stick, foto's en CD's werden in beslag genomen en uw vader werd meegenomen. Uw echtgenote, die op dat moment zwanger was, was erg gechoqueerd. Ze viel flauw en kreeg een miskraam. Na ongeveer een week werd uw broer opgebeld door Ettelaat. Hij moest iets als borg stellen om uw vader vrij te krijgen. Uw broer ging toen met de eigendomsakte van de woning naar de Ettelaat om uw vader vrij te krijgen. Enkele dagen later kwam uw vader bij u in het huis van uw neef. Hij zei u dat hij niets voor u had kunnen regelen en dat u het land moest verlaten, omdat u anders doodgemarteld zou worden. Op 24/07/1396 (16/10/2017) vertrok u op illegale wijze naar Turkije. U verbleef 27 dagen in het dorp Pagank in Turkije, bij een vriend van uw vader. Uw vader en uw oom T. (...) kwamen u in die periode nogmaals bezoeken vanuit Iran. U ging daarna naar Istanboel, waar u eveneens een aantal weken bleef. In Istanboel kreeg u een vals paspoort van een smokkelaar, waarmee u per vliegtuig naar België reisde. Sinds uw vertrek uit Iran vallen de autoriteiten wekelijks binnen bij uw familie, op zoek naar u.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw mellikaart (identiteitskaart), geldig tot 04/02/1393 (24/04/2014); een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uitgereikt op 15/08/1368 (6/11/1989); een kopie van uw rijbewijs uitgereikt op 12/12/1386 (02/03/2008); kopieën van de identiteitsbewijzen van verschillende familieleden van uw echtgenote die in België een statuut hebben; een kopie van uw huwelijksboekje, uitgereikt op 12/12/1386 (02/03/2008); een internetartikel betreffende de executie van uw oom d.d. 27/02/1395 (16/05/2016); een kopie van de shenasnameh van uw echtgenote, uitgereikt op 16/03/1371 (3/06/1992); een kopie van de mellikaart van uw echtgenote, geldig tot 30/11/1397 (19/02/2019); kopieën van documenten van het universitair ziekenhuis in West-Azerbeidzjan waaruit blijkt dat uw echtgenote opgenomen werd in het ziekenhuis van 22/06/1396 tot 25/06/1396 (13/9/2017 – 16/9/2017) voor een abortus; en een kopie van een verkoopcontract van een auto die u gekocht hebt waarvan de compromis van kracht ging op 08/02/1395 (28/04/2016).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

U verklaarde Iran te hebben verlaten omdat de autoriteiten uw auto onderschept hebben nadat uw oom die gebruikt had om materiaal van de Koerdische partijen uit de delen. Aan de door u aangehaalde vluchtmotieven kan echter geen geloof gehecht worden.

Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van de door u aangehaalde vervolging door de autoriteiten. Zo blijkt dat u geen enkel document heeft van de inbeslagname van uw auto, noch van uw vaders vasthouding, noch van uw vaders vrijstelling op borg (CGVS I p. 13, CGVS II p. 10). Uit informatie aanwezig op het commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nochtans dat indien een eigendom als borg wordt gesteld voor de vrijlating van een persoon, hiervan altijd een proces-verbaal wordt opgemaakt, dat daarvan doorgaans een kopie meegegeven wordt aan de borgsteller, en dat er bovendien een stempel wordt aangebracht op de eigendomspapieren die vervolgens worden teruggegeven aan de borgsteller. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u hiervan een bewijs kan neerleggen. Uw verklaring dat de eigendomsakte in beslag genomen werd (CGVS II p. 10), strookt dan ook geenszins met de beschikbare informatie. Ofschoon u bovendien expliciet aangespoord werd bij uw familie te informeren naar juridische documenten (CGVS I p. 13), blijkt uit uw verklaringen dat u dit nagelaten heeft (CGVS II p. 11). Zelfs tegen het derde onderhoud op het Commissariaat-generaal, nadat u er reeds tweemaal op gewezen werd dat dergelijke documenten van groot belang waren, liet u na navraag te doen bij uw familie (CGVS III p. 3-4). U stelde namelijk dat dit een te groot risico inhield (CGVS II p. 11) en dat u geen rechtstreeks contact had met uw familie (CGVS III p. 4). Deze verklaringen kunnen echter niet worden weerhouden, gelet op het feit dat u wel kopieën van uw shenasnameh, mellikaart, de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en de ziekenhuisdocumenten van uw echtgenote kon

bemachtigen sinds uw aankomst in België en dat u wel rechtstreekse contacten had met uw broer J. (...) wanneer die in Turkije was (CGVS III p. 4). Er kan dan ook bezwaarlijk gesproken worden van een degelijke poging om bewijsmateriaal te bemachtigen ter staving van uw vervolging door de autoriteiten, ofschoon dit van u als verzoeker om internationale bescherming wel redelijkerwijze verwacht mocht worden.

Voorts dient de aandacht gevestigd te worden op een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen. U stelde dat u in Iran, nadat uw auto onderschept was, nog 34 dagen logeerde bij uw neef. Bij het tweede onderhoud met het Commissariaat-generaal, beweerde u dat zijn echtgenote M. (...) heette (CGVS II p. 7), terwijl u bij het derde onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde dat haar naam A. (...) was (CGVS III p. 8). Met deze frappante tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelde u dat uw neef zijn echtgenote, zoals veel Koerden, twee namen heeft, namelijk een officiële naam en een roepnaam (CGVS II p. 14). Deze verklaring kan echter niet worden weerhouden, daar u eerder tijdens het onderhoud expliciet gevraagd werd of de echtgenote van uw neef meerdere namen had, zoals veel Koerden, en u toen antwoordde dat zij enkel de naam A. (...) had (CGVS III p. 8). Ook betreffende de kinderen van de neef bij wie u logeerde waren uw verklaringen geenszins eensluidend. Zo stelde u bij het tweede onderhoud dat uw neef slechts één zoon had en dat zijn naam A. (...) was. Gevraagd of u A. (...) ontmoet had, antwoordde u dat hij studeerde in Teheran (CGVS II p. 7). Bij het derde onderhoud verklaarde u echter dat uw neef drie kinderen heeft, dat hun namen S. (...), As. (...) en K. (...) zijn en dat zij alle drie thuis waren in de periode dat u bij uw neef logeerde (CGVS III p. 8). Bij confrontatie beweerde u dat A. (...)’s tweede naam S. (...) was, dat hij inderdaad studeerde en dat u de twee jongere zonen niet goed kende (CGVS III p. 14-15). Dit heft vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op, gezien uw expliciete uitspraak dat uw neef slechts één zoon had bij het tweede onderhoud. Dat uw verklaringen omtrent de familie van de neef bij wie u 34 dagen zou hebben verbleven dermate uiteenlopend zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verblijf daar in zijn geheel. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van het incident dat aanleiding gaf voor uw vlucht daarginds in het gedrang.

Daarenboven zijn er een aantal merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten. Zo is het uitermate bevreemdend dat u nauwelijks weet wat er gebeurd is met uw oom toen hij uw auto leende. Op het feit dat de auto gevonden werd met materiaal van de Democratische Partij erin na (CGVS II p. 8), kan u namelijk verder geen informatie geven over de gebeurtenissen. Zo weet u niet wat uw oom die avond met uw auto aan het doen was, maar stelde u enkel dat hij ‘misschien’ dat materiaal wou uitdelen aan de mensen (CGVS II p. 8 – 9). Evenmin kon u zeggen op welke manier uw auto onderschept werd (CGVS II p. 8). U heeft nooit aan uw oom gevraagd wat er precies gebeurd is. Evenmin heeft u hier een gesprek over gevoerd met uw vader (CGVS II p. 8-9). Dit is des te opmerkelijker daar u wel nog veel tijd gependend heeft met uw oom en uw vader na het incident, daar jullie samen naar Turkije gereisd zijn (CGVS II p. 8). Dat uw vader niet wou dat u daarover sprak met uw oom, omdat hij dat een gevoelig onderwerp vond en niet wou dat er een woordenwisseling uit zouden voortkomen (CGVS I p. 8-9), is weinig aannemelijk, zeker gezien de impact die de handelingen van uw oom hebben gehad op uw persoonlijke leven, daar u uw gezin moest achterlaten en uw land diende te ontvluchten. Deze bevindingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van het incident met uw wagen.

Tot slot dienen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het gedrag van uw vader in de nasleep van het incident waarbij uw auto in beslag genomen werd. Het is immers uiterst merkwaardig dat uw vader het risico nam om u tot tweemaal toe te bezoeken bij uw neef in Siark (CGVS III p. 9), hoewel u het te riskant vond om uw echtgenote naar daar te laten komen in deze periode (CGVS III p. 8). Nog bevreemdender is dat uw vader en uw oom samen met u de grens naar Turkije overstaken en vrijwillig terugkeerden naar Iran. Daarenboven kwamen zij u nadien nogmaals bezoeken in Turkije, waarna zij voor een tweede maal terugkeerden naar Iran. Dat uw vader, die zelf net acht dagen was vastgehouden door de Iraanse autoriteiten, daar naar eigen zeggen heel slecht werd behandeld en bovendien slechts onder borg vrijgelaten werd (CGVS II p. 5), en uw oom, die uiteindelijk de oorzaak was van uw probleem en zelf actief was voor de Democratische Partij, het risico zouden nemen om tot tweemaal toe illegaal de grens met Turkije over te steken en terug te keren, is volstrekt onaannemelijk.

Al bovenstaande bemerkingen in acht genomen dient geconcludeerd te worden dat aan de door u aangehaalde vluchtmotieven geen enkel geloof gehecht kan worden.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het feit dat uw oom geëxecuteerd werd ten gevolge van zijn politieke activiteiten, wat gestaafd wordt door het internetartikel dat u neerlegde, an sich geen reden is om aan te nemen dat er in uw hoofde actueel eveneens een vrees voor vervolging bestaat. U heeft, op het leed dat zijn dood met zich meebracht na, immers ten gevolge daarvan geen problemen gekend (CGVS I p. 8). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat dit in de toekomst wel het geval zou zijn.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. De kopieën van uw mellikaart, shenasnameh en rijbewijs staven louter uw identiteit en

herkomst, dewelke niet in vraag worden gesteld. De identiteitsbewijzen van uw echtgenote en uw huwelijksboekje staven haar identiteit en jullie verbintenis, waaraan niet getwijfeld wordt. De in België uitgegeven identiteitsbewijzen van de leden van uw schoonfamilie staven dat zij in België een statuut hebben, doch dit is niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek, daar elk verzoek individueel en op eigen merites wordt beoordeeld. Het internetartikel in verband met de executie van uw oom werd hierboven reeds besproken. De documenten van het ziekenhuis bewijzen dat uw echtgenote een miskraam gehad heeft en het verkoopcontract staft dat u effectief voor uw vertrek uit Iran een Peugeot had aangekocht. Deze feiten worden evenmin betwist en kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Verzoekende partij onderstreept dat zij in Iran ernstige problemen ondervond omwille van de hulp aan haar oom in het kader van diens politieke activiteiten. Verzoekende partij meent dat zij haar situatie en haar vrees zo duidelijk mogelijk heeft uitgelegd en dat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet van aard zijn haar ingeroepen vrees in het gedrang te brengen, gezien haar Koerdische origine en haar profiel. Verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met haar specifieke profiel en meer

bepaald met het feit dat meerdere van haar familieleden als vluchteling werden erkend omwille van hun betrokkenheid bij de PDKI. Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat zij tal van documenten bijbracht ter staving van haar relaas.

2.2.3.2. De Raad duidt er vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van de door haar aangehaalde vervolging door de autoriteiten, zoals documenten van de inbeslagname van haar auto, van haar vaders vasthouding en/of van haar vaders vrijstelling op borg; (ii) haar verklaringen over haar verblijf bij haar neef een ernstige tegenstrijdigheid bevatten waardoor de geloofwaardigheid van dit verblijf ondergraven wordt en tevens de geloofwaardigheid van het incident dat aanleiding gaf voor haar vlucht daarginds; (iii) verzoekende partij onaannemelijk weinig informatie heeft over wat er precies gebeurd was met haar oom en op welke manier haar auto onderschept was; en (iv) het gedrag van haar vader in de gegeven context allerminst geloofwaardig is. Ook wat betreft de door haar bijgebrachte documenten wordt op uitgebreide wijze uiteengezet waarom deze documenten niet van aard zijn de door haar voorgehouden problemen aan te tonen. Door verzoekende partij wordt in haar verzoekschrift geen enkele poging ondernomen om voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beperkt zich daarentegen tot het louter herhalen van haar problemen en het verwijzen naar de door haar bijgebrachte documenten, hetgeen geenszins soelaas biedt. Immers komt het aan verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat meerdere van haar familieleden als vluchteling werden erkend, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Zij het benadrukt dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij geloofwaardige persoonlijke problemen blijken omwille van activiteiten van familieleden bij de PDKI. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.4.1. Verder merkt verzoekende partij nog op dat zij sinds haar aankomst in België politiek actief is voor het PDKI en zij voegt dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende foto's (bijlage 5). Ook ter terechtzitting worden door verzoekende partij meerdere foto's van haar deelname aan recente activiteiten neergelegd, eveneens een foto van haar op een Facebook-print en een attest van de PDKI van 1 juni 2019. Verzoekende partij beperkt zich in haar aanvullende nota desbetreffend het volgende te verklaren: *“Deze stukken staven de verklaringen van de verzoekende partij en maken zijn vrees aannemelijk”*. Verzoekende partij vreest omwille hiervan bij een terugkeer naar Iran problemen te kennen.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij geenszins geloofd kan worden waar zij stelt dat zij sinds haar aankomst in België, op 11 december 2017, politiek actief is voor het PDKI. Immers maakte zij hiervan geen enkel gewag tijdens haar opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal van 10 januari 2018, 18 januari 2018 en 30 mei 2018 (administratief dossier, stukken 4A, 4B en 4C). Nochtans kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij hiervan gewag zou maken temeer indien zij hierdoor zou vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar Iran. Bovendien gaf verzoekende partij tijdens haar laatste persoonlijk onderhoud, op 30 mei 2018, zelfs uitdrukkelijk aan dat zij 'voor de partijen en de Koerden nog niets heeft gedaan' en dat zij, naast het contact met haar familieleden, geen contact heeft met andere Iraanse Koerden (administratief dossier, stuk 4C, notities CGVS d.d. 30/05/2018, p. 3). Uit de door haar bijgebrachte foto's (bijlage 5 en deze ter terechtzitting neergelegd) kan – nog daargelaten de vaststelling dat er geen enkele garantie is wat betreft het moment waarop deze foto's werden getrokken – aangaande deze periode (de periode tussen haar aankomst in België en haar laatste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal) slechts blijken dat verzoekende partij in maart 2018 Iraans Nieuwjaar (*Nowruz*) vierde. De overige door haar bijgebrachte

foto's hebben, volgens de uiterst beknopte beschrijving bij de foto's, respectievelijk betrekking op een conferentie van de PDKI in Gent op 9 februari 2019, een bijeenkomst van Koerden te Brussel op 1 mei 2019, een conferentie van verschillende Koerdische partijen en de Belgische SP op 5 mei 2019, een conferentie op 9 mei 2019 te Gent, een bijeenkomst te Leuven op 19 mei 2019, een bijeenkomst naar aanleiding van een dertigjarige viering op 9 juli 2019 en een bezoek aan Parijs op 17 september 2019 – de Facebook-print betreft een detail van een in Parijs genomen foto. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat de vaststelling dat verzoekende partij pas ruim een jaar na haar aankomst initiatieven onderneemt om activiteiten aangaande de Koerdische zaak in België bij te wonen ernstige vraagtekens plaatst bij de oprechtheid van haar interesse dienaangaande, temeer nu verzoekende partij geheel nalaat enige nadere uitleg te geven omtrent haar deelname aan deze activiteiten en haar rol hierin. Het louter bijwonen van conferenties, bijeenkomsten en uitstapjes van de PDKI in België/Parijs toont verder geenszins aan dat verzoekende partij werkelijk politiek actief is voor de PDKI in België, zoals verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel overtuigend bewijs bij. Immers attesteert de brief van de PDKI van 1 juni 2019 enkel dat verzoekende partij een sympathisant is van deze partij, doch niet dat hij er lid zou van zijn of er politieke activiteiten zou voor ontwikkelen. Bovendien is de Raad van oordeel dat dit document dat in juni 2019 in Erbil, Irak werd opgesteld een uiterst gesolliciteerd karakter vertoont daar het uitdrukkelijk vermeldt te zijn opgesteld om een asielaanvraag ter ondersteunen. Verder stelt de Raad vast dat dit document een kopie betreft en aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Ten slotte bemerkt de Raad nog dat verzoekende partij niet *in concreto* aangeeft hoe en of de Iraanse autoriteiten op de hoogte (zouden kunnen) zijn van haar deelname aan deze activiteiten in België. Zij toont dan ook op geen enkele wijze aan dat zij omwille van de deelname aan enkele activiteiten van de Koerdische partijen in België bij een terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

2.2.5. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee medische attesten omtrent haar echtgenote (bijlagen 2 en 3) en een bewijs van de aankoop van haar wagen (bijlage 4) voegt, bemerkt de Raad dat het miskraam van haar vrouw, de medische problemen van haar vrouw, en het feit dat verzoekende partij voor haar vertrek uit Iran een Peugeot had aangekocht, feiten betreffen die op zich niet worden betwist. Deze stukken tonen evenwel op geen enkele wijze de problemen van verzoekende partij met de Iraanse autoriteiten aan.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 januari 2018, 18 januari 2018 en 30 mei 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om

internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van, voor wat betreft haar eerste persoonlijke onderhoud, een tolk Farsi, en, voor wat betreft haar tweede en derde persoonlijk onderhoud, een tolk Koerdisch. Zij werd tijdens elk persoonlijk onderhoud bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT